

[Peder Nørgaard.]

imod Bondepartiets Ændringsforslag uden for Betænkningen, anbefaler jeg paa Udvalgets Vegne Vedtagelse uforandret af det foreliggende Lovforslag.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Handelsminister udtalte i sin Forelæggelsestale, at der fra Roedyrkernes Side var udtrykt Bekymring for, at Dyrkernes Tantieme paa Grund af et mindre Sukkerindhold i Roerne vilde gaa ned for indeværende Sukkeraar. En saadan Bekymring forekommer mig meget forstaaelig. Gennem adskillige Aar har Dyrkerne nu faaet udbetalt 30 Øre i Efterbetaling, og der er slet ikke Tvivl om, at de i Fjor, da Arbejdslønningerne blev fastlagt, regnede med, at Roeprisen vilde blive 2 Kr. 50 Øre pr. Dobbeltcentner. Men jeg tror, de opfattede netop denne Pris som en Forudsætning for at gaa med til de forøgede Arbejdsomkostninger. Naar det er Tilfældet, kan man ikke, forekommer det mig, allerede et Aar efter skære Betalingen til Dyrkerne ned med 20 til 30 Kr. pr. Tønde Land, naar Pengene er til Raadighed, og det maa man jo sige, de er, naar der i Sukkerfonden er et Beløb paa ca. 5 Mill. Kr.

I Lovens § 4, Stk. 2, staar der, at det Overskud, der opnaas ved Salg af Sukker, fordeles i Henhold til Regler, der fastsættes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Naar man nu betænker, at de Landmænd, det her drejer sig om, økonomisk set er ramt haardt gennem Svineordningen, gennem de latterlig lave Kornpriser og nu sidst gennem Kvægpest, maa man sige, at det er et meget uheldigt Tidspunkt at formindske Roepriserne paa. Nu har jeg nok set, at den højtærede Handelsminister mener, at Prisen paa Sukkerroer er god i Sammenligning med den, der kan opnaas f. Eks. for Korn; det var noget af den samme Anskuelse, som den ærede Ordfører for Udvalget (Peder Nørgaard) var inde paa, naar han siger, at det, vi her staar over for, i Virkeligheden er en lønnende Produktion. Lønnende — ja vel, forholdsvis, men ogsaa kun forholdsvis, der naas heller ikke gennem denne Produktion nogen særlig Avance for Dyrkerne. Ministeren, og det gælder vel ogsaa den ærede Ordfører, er aabenbart af den Anskuelse, at der, naar der er Underskud paa en Produktionsgren, ogsaa maa være det paa de andre. Efter min Mening vilde det være nok saa rimeligt, at man søgte Erstatning for Tab paa en Konto ved en Smule Forbedring paa en anden, men i den

Henseende er Ministeren aabenbart af en modsat Anskuelse, i alt Fald naar det drejer sig om Landbruget.

Ministeren mener ikke — det kan jeg forstaa paa de Udtalelser, der er fremsat —, at han har Lovhjemmel til at imødekomme Dyrkernes Ønske om Tilskud fra Sukkerfonden. Denne Tvivl har Bondepartiet ønsket at bringe ud af Verden ved vort Ændringsforslag til § 9, hvori vi siger, at Sukkerfondens Midler maa benyttes til at supplere Efterbetalingen op til et Beløb af 30 Øre pr. Dobbeltcentner. Over for dette vort Ændringsforslag vil man sandsynligvis nu hævde, at Midlerne i Sukkerfonden ikke vil strække til. Der er imidlertid den Udvej, at man undlod at eksportere de store Mængder, som er planlagt, og forøgede Beholdningerne med det for Øje at imødegaa eventuelle Vanskeligheder; jeg synes, det vilde være rimeligt, om man paa et Omraade som dette, hvor vi i høj Grad er selvforsynende, sørgede for ekstraordinært store Varelagre. Men hvad enten man nu vil eller ej, er der sikkert ingen Tvivl om, at Sukkerfondens Midler kan strække til, og jeg vil med disse Ord anbefale mit Partis Ændringsforslag.

Hans Hansen (Rørby): De 30 Øre pr. Dobbeltcentner, som der fra Roedyrkernes Side er fremsat Ønske om, er det eneste, der er en Slags Uenighed om ved denne Behandling. Der er fra Udvalgsmindretallet ikke fremsat Forslag om Ændringer i Loven om, at Sukkerfonden skulde udrede disse 30 Øre; derimod er der fra Bondepartiet fremsat et saadant Ændringsforslag. Fra Sukkerfabrikkerne er der fremsat Ønske om, at ogsaa disse skulde have Del i Sukkerfonden, hvis Dyrkerne skulde have det. Det er den sædvanlige Historie. Forholdet var det samme, da Ordningen i sin Tid blev oprettet, da hævdede Sukkerfabrikkerne, at der, hvis Roedyrkerne skulde have Garanti af Staten, var en vis Rimelighed i, at ogsaa Fabrikkerne fik Garanti for 5—6 pCt. Rente, og det fik de. Jeg tror, Fabrikkerne har Ret i, at det er i Strid med Forudsætningen, at man angriber Sukkerfonden paa den Maade, men det ejendommelige er, at Fabrikkerne ikke synes, det er i Strid med Forudsætningen, naar de bare selv faar noget af det.

Mindretallet anfører i Betænkningen, at der har været flere store Tab for Landbruget i Sukkerroegnene, bl. a. ved formindsket Svinekortildeling, hvorved man har været tvunget til at afhænde sit Korn